

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ireny Saralievové a soudců JUDr. Michala Fridricha a JUDr. Ivany Placek ve věci žalobce: **Tomáš K.**, nar. xxx, bytem xxx, zast. JUDr. Milanem Zábržem, advokátem, se sídlem Veverčí 57, Brno, proti žalovanému: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 427/16, Praha 2, IČO 00025429, **o zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 350.000 Kč s příslušenstvím**, k odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 18. května 2015, č. j. 31C 216/2014-78,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve vyhovujícím výroku o věci samé ohledně částky 10.000 Kč s příslušenstvím **potvrzuje**.
- II. Dále se rozsudek soudu I. stupně ve vyhovujícím výroku o věci samé **mění** tak, že se žaloba s žalobním návrhem, aby byl žalovaný povinen zaplatit žalobci 70.000 Kč s příslušenstvím, **zamítá**.

- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů částku 62.710,20 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta JUDr. Milana Zábrže.

Odůvodnění

Napadeným rozsudkem uznal soud I. stupně žalovaného povinným zaplatit žalobci 100.000 Kč s úroky z prodlení 5.3.2014 do zaplacení ve výši 8,05 % ročně, ohledně částky 250.000 Kč se zákonnými úroky prodlení od 4.9.2013 do zaplacení a se zákonnými úroky z prodlení z částky 100.000 Kč od 4.9.2013 do 4.3.2014 žalobu zamítl a žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 50.734,30 Kč. Žalobce se domáhal na žalovaném 120.878 Kč přísl. a 350.000 Kč s přísl. z titulu náhrady škody a zadostiučinění za nemajetkovou újmu, které mu měly vzniknout v důsledku jeho trestního stíhání pro zločin pojistného podvodu podle § 210 odst. 1 písm. b), písm. c) odst. 5 písm. c) trestního zákoníku, zahájeného usnesením Policie ČR ze dne 28.3.2012, č. j. KRPB-6449-43/TČ-2011-060272, které skončilo zproštěním obžaloby podle § 226 písm. a) trestního řádu rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 28.5.2013, sp. zn. 4To 176/2013 (spolu se zrušením odsuzujícího rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 13.3.2013, č. j. 2T 186/2012-758). Žalovaný uznal důvodným pouze nárok na náhradu škody ve výši 116.340,50 Kč a žalobce vzal žalobu ohledně tohoto nároku v plném rozsahu zpět, soud I. stupně proto v tomto rozsahu řízení podle § 96 odst. 2 o. s. ř. zastavil. Ve vztahu k zadostiučinění za nemajetkovou újmu dovozoval žalovaný, že dostatečnou satisfakcí je jím vyslovené konstatování porušení práva žalobce ve stanovisku ze dne 6.6.2014.

Soud I. stupně vzal z listin obsažených v soudním spisu Městského soudu v Brně sp. zn. 2T 186/2012 za prokázaný průběh trestního stíhání žalobce ve smyslu jeho v žalobě popsaného základního ohraničení, počínaje jeho zahájením (shora cit. usnesením) a konče rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 28.5.2013, č. j. 4To 176/2013-878, jímž byl zrušen rozsudek Městského soudu ze dne 13.3.2013, č. j. 2T 186/2012-758, a žalobce byl obžaloby dle § 226 písm. a) trestního řádu zproštěn. Z dopisu žalobce žalovanému ze dne 26.8.2013 opatřeného razítkem Ministerstva spravedlnosti dne 4.9.2013 a ze stanoviska tohoto ministerstva ze dne 6.6.2014 zjistil, že žalobce svůj nárok na zadostiučinění za nemajetkovou újmu u žalovaného předběžně uplatnil dne 4.9.2013; ten konstatoval, že v trestním stíhání došlo

k vydání nezákonného rozhodnutí ve smyslu § 7 odst. 1 zákona s tím, že toto konstatování je dostatečným zadostiučiněním za porušení práva.

Soud I. stupně konstatoval, že rozhodnutí o zproštění obžaloby z důvodu podle § 226 písm. a) TŘ je ve smyslu ustálené judikatury, vykládající ustanovení § 7, § 8 zákona a navazující na rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 23.2.1990, sp. zn. 1 Cz 6/90, publikovaný pod č. 35/91 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, rozhodnutím rušícím účinky zahájeného trestního stíhání a činícím rozhodnutí, jímž bylo trestní stíhání zahájeno, ve smyslu odškodňovacího zákona „nezákonným“, zakládá proto nárok na náhradu škody ve smyslu § 1, 2 zákona (o čemž mezi účastníky není sporu). K otázce vzniku nemajetkové újmy poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 11.10.2006, sp. zn. IV. ÚS 428/05 a ze dne 28.8.2007, sp. zn. IV. ÚS 642/05, konstruující v případě zahájení a vedení trestního stíhání vyvratitelnou domněnku vzniku nemajetkové újmy shodně jako u nepřiměřeně dlouhého řízení. Dále poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 27.6.2012, sp. zn. 30Cdo 2813/2011, v němž Nejvyšší soud uzavřel, že „při důsledném respektování presumpce nevinny představuje každé trestní řízení významný zásah do soukromého a osobního života trestně stíhaného a negativně se dotýká jeho cti a dobré pověsti. Takový zásah je o to intenzivnější, prokáže-li se následně, že se skutek, z něhož byl jednotlivec obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 10.3.2011, sp. zn. IV. ÚS 3193/10, stejně jako dále citovaná rozhodnutí dostupný na internetových stránkách Ústavního soudu <http://nalus.usoud.cz>)“. K tomu soud I. stupně uzavřel, že vznik nemateriální újmy je na místě presumovat a žalobce musí prokazovat intenzitu této újmy, odůvodňující peněžní odškodnění. Ve shodě se závěry učiněnými Nejvyšším soudem v uvedeném rozsudku sp. zn. 30Cdo 2813/2011 zaměřil pozornost na a) délku trestního stíhání, b) povahu trestní věci, c) dopady trestního stíhání do osobnostní sféry žalobce a d) okolnosti, za nichž ke vzniku nemajetkové újmy u žalobce došlo.

Z usnesení o zahájení trestního stíhání vyplývá, že žalobce byl trestně stíhán pro spáchání trestného činu pojistného podvodu podle § 210 odst. 1 písm. b), písm. c), odst. 4 TZ (později odst. 5 písm. c/ ve stadiu pokusu) a vzhledem k tomu byl žalobce ohrožen sazbou odnětí svobody na dvě až osm let. Jeho trestní stíhání trvalo od 28.3.2012 do 28.5.2013. K okolnostem vzniku nemajetkové újmy žalobce u jednání dne 28.11.2014 pouze uvedl, že někteří znalci v průběhu trestního stíhání vypovídali křivě, žalobce se proto chystá podat na ně trestní oznámení. Po poučení u tohoto jednání podle § 118a odst. 1, 3 o. s. ř. jinak uvedené okolnosti nekonkretizoval, toliko vágně tvrdil,

že postup orgánů činných v trestním řízení byl nezákonný. Žalobce byl stíhán pro skutek, že dne 18.9.2010 na základě pojistné smlouvy o havarijním pojištění sjednané pod číslem 881424596 oznámil telefonicky na zákaznickou linku Allianz pojišťovny, a.s., vznik pojistné události č. 2010096078, kterou měl způsobit dopravní nehodou se svým motocyklem tov. zn. Ducati Desmosedici RR, RZ xxx, téhož dne na území Rakouska, nedaleko obce Poisbrunn. Příčinou havárie mělo být vběhnutí zvířete do dráhy motocyklu, kdy ve snaze vyhnout se překážce v provozu došlo k pádu motocyklu a jeho jako řidiče. V souvislosti s likvidací této pojistné události následně dovezl havarovaný motocykl do specializovaného servisu D Moto, s.r.o. v Brně, kde proběhly ze strany pojišťovny prohlídky poškozeného motocyklu a dne 7.10.2010 zálohovou fakturou č. FVZA20019 byla touto firmou vyčíslena škoda na motocyklu v částce 673.987 Kč. Tuto částku žalobce uplatnil jako plnění i nárok na náhradu škody z havarijního pojištění, přestože si byl vědom, že nejméně část poškození jeho motocyklu, a to konkrétně levé, přední a spodní kapoty, levého zrcátka, zadní vidlice, světlometu a řetězu, nevzniklo jím nahlášenou pojistnou událostí, čímž svým jednáním mohl způsobit poškození společnosti Allianz pojišťovně škodu ve výši 375.460 Kč (požadované pojistné plnění nebylo dosud vyplaceno). Policejní orgán v odůvodnění usnesení o zahájení trestního stíhání uvedl, že shora označená pojišťovna coby oznamovatel trestného činu předložila znalecký posudek zpracovaný Ing. Vlastimilem Rábkem, Ph.D., jehož závěry byly odlišné od závěrů znalce Ing. Miloše Štěrbý, CSc., jehož znalecký posudek předložil žalobce, byl přibrán soudní znalec Ing. Jiří Meduna, aby vypracoval revizní znalecký posudek. Především na závěrech tohoto znalce, který označil průběh nehody popsany žalobcem za technicky nepřijatelný, bylo trestní stíhání postaveno. Z obžaloby ze dne 19.11. 2012 podané státním zástupcem Městského státního zastupitelství v Brně vyplývá, že je kromě znaleckých posudků vypracovaných Ing. Vlastimilem Rábkem, Ph.D. a Ing. Jiřím Medunou odůvodněna i znaleckým posudkem vyhotoveným Ing. Liborem Fojtíkem. Státní zástupce se v obžalobě vypořádal, a to i s odkazem na poskytnutá doplnění od Ing. Vlastimila Rábka, Ph.D. a Ing. Jiřího Meduny se znaleckým posudkem Ing. Pavla Vinarského, který předložil při své obhajobě žalobce. Soud I. stupně k tomu konstatoval, že jak usnesení o zahájení trestního stíhání, tak obžaloba, jsou řádně odůvodněny důkazními prostředky. Ze samého žalobcova vyjádření pak vyplynulo, že žádný ze znalců pro trestný čin podání nepravdivého znaleckého posudku stíhán není, taková okolnost by ani nemohla jít k tíži žalované. V další fázi trestního stíhání uznal Městský soud v Brně žalobce vinným spácháním zločinu pojistného podvodu dle § 210 odst. 1 písm. b) a c) odst. 5 písm. c) a uložil mu podmíněný trest odnětí svobody v délce 24 měsíců a peněžitý trest ve výši 100.000 Kč. K odvolání žalobce Krajský soud tento rozsudek rozsudkem ze dne 28.5.2013, č. j. 4To 176/2013-878, zrušil a žalobce obžaloby dle § 226 písm. a)

trestního řádu zprostil. V odůvodnění rozsudku krom jiného konstatoval: „*I když odvolací soud souhlasí se závěry soudu I. stupně o neobvyklém chování obžalovaného po nehodě, který vědom si výjimečnosti a cennosti svého motocyklu, předchozích potíží s pojistným plněním v jiném svém případě, nezavolal policii na místo nehody (přece měl mít zájem sám poškození na místě činu jakkoli zdokumentovat-vyfotit fotoaparátem vestaveným v mobilním telefonu...) a namísto toho s motocyklem odjel do Brna. Taktéž jeho výpověď v přípravném řízení, že motocykl už nemá k dispozici, neboť ho prodal a stejné sdělení znalci Fojtíkovi (není důvod znalci přibranému civilním soudem nevěřit, že takto s obžalovaným proběhla komunikace) oprávněně vzbuzují nedůvěru vůči obžalovanému. Na druhé straně však soud I. stupně musí své závěry o tom, jak se skutek stal, opřít nikoli pouze o důkazy, které zpochybňují věrohodnost výpovědi obžalovaného, ale o důkazy, které jeho výpověď jednoznačně vyvracejí...tak, jak je skutek koncipován s ohledem na okolnosti činu uváděné obžalovaným a nijak nevyvrácenou verzi jeho skutkového děje-místa způsobu nehody, byť chování obžalovaného po nehodě v přípravném trestním řízení budí nedůvěru, nelze dospět k jednoznačnému závěru o vině obžalovaného...Existuje sice výrazné podezření, že k nehodě došlo jinak a jinde právě za okolností, na které by se vztahovala pojistná výluka, ovšem prokázat to nelze. Policejní orgán měl v přípravném řízení být důslednější při zajištění motocyklu ihned po trestním oznámení pojišťovny a nespoléhat se na tvrzení obžalovaného, že motocykl prodal. Také přibrání znalci měli trvat na tom, aby jim policejní orgán motocykl zajistil k ohledání...“.*

Ohledně dopadů trestního stíhání do žalobcovy osobnostní sféry soud I. stupně uzavřel, že žalobci vznikla určitá újma ztotožnitelná se subjektivními pocity frustrace, stresu a nejistoty, ale i újma na podkladě provedení dokazování objektivizované povahy, představovaná zásahem do osobnostních práv žalobce, zejména do práva na ochranu soukromého a rodinného života. Žalobce v průběhu trestního stíhání trpěl nespavostí a depresemi, protože mu jeho kamarád svědek MUDr. Petr K. předepsal lehká antidepresiva, ta žalobce užíval až do doby, než byl obžaloby zproštěn (výpověď svědka MUDr. K. a účastnická výpověď žalobce). Psychická nepohoda žalobce se promítala do jeho rodinného života, v situaci, kdy měl především vychovávat ani ne dvouletého syna, se plně soustředil na obhajobu ve svém trestním procesu. Dcera žalobce i jeho manželka odmítly svědčit s tím, že by výpověď pro ně byla přílišnou psychickou zátěží, přesto jsou zásahy do rodinného života ústící především v odstup žalobce od jeho rodiny prokázány, a to výpovědí svědka Ing. H., kamaráda žalobce, MUDr. K. a účastnickou výpovědí žalobce. Trestní stíhání se významněji dotklo i podnikatelské sféry žalobce, jak soud I. stupně zjistil z výpovědí svědků Ing. K. a Ing. H.. Zejména Ing. K., který se s žalobcem účastní na

společnosti BRNOMETAL, s.r.o., kde zároveň oba působí coby jednatelé, věrohodně popsal nezáměr žalobce o chod společnosti v průběhu trestního stíhání, ta se ocitla v letech 2012/2013 ve ztrátě ve výši 1.500.000 Kč, což však mělo být způsobeno rovněž krizí v Evropě. Uvedené skutečnosti o rezignaci žalobce na podnikatelské aktivity ve společnosti BRNOMETAL, s.r.o. vyplývají i z výpovědi svědka Ing. H., jehož společnost měla se společností žalobce obchodní kontakty. Dle svědectví Ing. K. v současnosti již se žalobce do podnikatelských aktivit zapojil a hospodářská situace BRNOMETAL, s.r.o. se zlepšila. Konečně pod vlivem trestního stíhání, soustředění se na svou obhajobu v něm a psychických obtíží zanechal dočasně žalobce některých svých koníčků, především motorismu, lyžování a jachtingu a omezil styky se svými přáteli, jak popsal svědek Ing. H..

K formě a výši zvoleného zadostiučinění za nemajetkovou újmu, způsobenou samotným trestním stíháním, soud I. stupně uzavřel, že samotné konstatování nezákonnosti trestního stíhání se s přihlédnutím ke shora vyloženým okolnostem trestního stíhání nejeví dostačující satisfakcí a přiměřeným zadostiučiněním shledal zaplacení částky 100.000 Kč s poukazem na to, že úplné odčinění (reparace) negativních prožitků, jež žalobci trestní stíhání přineslo či mohlo přinést není již z povahy věci možné. Konkrétní výši přisouzené částky odůvodňuje povaha trestní věci, kdy byl žalobce ohrožen vyšším trestem odnětí svobody a popsané důsledky zásahů do shora zmíněných sfér života žalobce. Délka trestního stíhání ani okolnosti jej provázející potřebu t vyšší finanční částky nezakládají. Orgány činné v trestním řízení se opíraly o znalecké posudky a je též nutno zohlednit výše citované odůvodnění zprošťujícího rozsudku. Žalobce odmítl při výslechu na Policii ČR dne 4.5.2012 sdělit, komu předmětný motocykl prodal, čímž ztížil jeho znalecké zkoumání. Žalobce netvrdil, že by jeho trestní stíhání bylo medializováno a že by v jeho důsledku bylo poškozeno jeho dobré jméno a dobrá pověst. Tvrzený zásah do rodinného života odebráním zbrojního průkazu nebyl prokázán, při zajištění zbrojního průkazu a zbraně se nadto postupuje dle § 57 zákona č. 119/2002 Sb., o zbraních. Okolnost, že žalobce předmětný motocykl prodal třetí osobě, spojoval v doplnění žaloby ze dne 12.1.2015 spíše s psychickou a somatickou újmou, kterou mu přinesly dvě havárie na tomto motocyklu, navíc dle vlastních tvrzení (při výslechu na policii dne 4.5.2012) jej měl prodat někdy koncem dubna 2012, přitom teprve 4.4.2012 bylo doručeno jeho zástupci usnesení o zahájení trestního stíhání. Z popsaných důvodů soud I. stupně žalobci přiznal z titulu náhrady nemajetkové újmy způsobené samotným trestním stíháním 100.000 Kč, a to se zákonnými úroky z prodlení od 5.3.2014, kdy nastalo prodlení žalovaného po uplynutí 6 měsíční lhůty stanovené zákonem k předběžnému projednání nároku žalobce. Stran požadavku

na zaplacení částky 250.000 Kč se zákonnými úroky z prodlení a stran požadavku na zaplacení zákonných úroků z prodlení z částky 100.000 Kč od 4.9.2013 do 4.3.2014 byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud I. stupně odůvodnil ustanovením § 146 odst. 2 věta druhá o. s. ř. pokud jde o nárok na náhradu škody a ust. § 142 odst. 3 o. s. ř., neboť rozhodnutí o výši plnění z titulu náhrady nemajetkové újmy záviselo na úvaze soudu. Z titulu náhrady škody žalobce uplatnil částku 120.878 Kč, žalovaný mu po podání žaloby zaplatil 116.340,50 Kč, pročež žalobce vzal žalobu v celém nároku na náhradu škody zpět. V souvislosti s nárokem na náhradu škody tak žalobci náleží odměna za zastupování žalobce advokátem, a to za tři úkony právní služby po 5.940 Kč, tedy za převzetí a přípravu zastoupení, podání žaloby a její částečné zpětvzetí, celkem 17.820 Kč. Náhradu nákladů řízení v souvislosti s nárokem na zadostiučinění za nemajetkovou újmu představuje odměna za zastupování žalobce advokátem dle § 7, § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29.1.2014, sp. zn. 30Cdo 3378/2013) za 5 úkonů právní služby po 3.100 Kč, konkrétně za převzetí a přípravu zastoupení, podání žaloby, její doplnění ze dne 12.1.2015 a účast u jednání dne 28.11.2014 a 13.5.2015, celkem 15.500 Kč. Náhrada nákladů řízení je dále tvořena paušální náhradou hotových výdajů ve výši 1.800 Kč dle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky za 6 úkonů právní služby, cestovním zástupce žalobce z Brna do Prahy a zpět dne 28.11.2014 a 13.5.2015 (vyúčtování na č.l. 54 a 55 odpovídá skutečnosti a právním předpisům o cestovních náhradách a ceně pohonných hmot) ve výši 4.809,20 Kč, náhradou za promeškaný čas dle § 14 odst. 3 cit. vyhlášky ve výši 2.000 Kč za 20 půlhodin a 21 % náhradou DPH, jejímž je zástupce žalobce plátcem. Celkem jde o 50.734,30 Kč.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonné lhůtě odvolání, směřující proti jeho vyhovujícímu výroku v rozsahu 80.000 Kč s přísl. a výroku o náhradě nákladů řízení. Soudu I. stupně vytkl nesprávné právní posouzení věci, konkrétně posouzení míry intenzity zásahu předmětného trestního řízení do sféry žalobce a nadhodnocení přiznaného peněžitého zadostiučinění. Žalovaný přehodnotil své stanovisko a dospěl k závěru, že žalobci náleží peněžitě zadostiučinění, na něž mu zaplatil žalobci částku 20.000 Kč, která se jí jeví jako přiměřená a co do zbytku částky přiznané soudem se proti rozhodnutí odvolává. Zdůraznil, že žalobce byl zproštěn obžaloby s využitím zásady *in dubio pro reo*, když i rozhodující soud byl na pochybách, zda se žalobce trestného činu, kladeného mu za vinu dopustil. Tvrzení o psychologických problémech a nespavosti žalobce žalovaný neguje, neboť jak vyplynulo z výslechu žalobce a MUDr. K., lehká antidepressiva předepsal žalobci jeho

přítel MUDr. K., který je však oborem činnosti ortoped, nikoli psycholog či psychiatr. Kdyby byly psychické problémy žalobce tak velké, šel by se poradit s kvalifikovaným lékařem věnujícím se problematice depresí. Žalovaný dále připomíná, že žalobce v rámci přípravného řízení odmítl říct Policii ČR, komu motocykl prodal, čímž ztížil další znalecké zkoumání, které v souvislosti s daným skutkem bylo klíčové.. Rovněž tvrzení o prodeji motocyklu v důsledku vedeného trestního stíhání nebylo prokázáno. Délka trestního stíhání činila jeden rok a dva měsíce a nejedná se o délku nepřiměřenou. Žalovaný má za to, že na určení výše nemajetkové újmy za nezákonné trestní stíhání lze analogicky použít výpočet výše přiznaného zadostiučinění z titulu nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřené délce řízení, kdy se přiznává částka ve výši 15.000 Kč za jeden rok trvání řízení. Na základě tohoto žalovaný přistoupil ke změně svého stanoviska a zaplatil žalobci částku 20.000 Kč, kterou shledává příležitou konkrétním okolnostem případu. Žalovaný navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně ve výroku I. změnil tak, že žalobu co do částky 80.000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky zamítne a dále žalovaný znovu rozhodne o nákladech řízení.

Žalobce navrhl potvrzení napadeného rozsudku, s nímž souhlasil i přesto, že jeho původní návrh byl snižen o více než dvě třetiny, neboť si je vědom toho, že soud má právo moderovat žalobní návrh. Žalovaný kalkuluje se skutečnostmi, které jsou mimo důkazní řízení, respektive je převrací ku prospěchu svému na úkor poškozeného žalobce.

Odvolatel uplatnil odvolací důvod podle § 205 odst.2 písm. g) o. s. ř., z podnětu jeho odvolání proto odvolací soud v souladu s § 212 a § 212a o. s. ř. přezkoumal napadenou část vyhovujícího výroku rozsudku soudu I. stupně spolu se souvisejícím výrokem o náhradě nákladů řízení. Věc projednal podle § 101 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 211 o. s. ř. v nepřítomnosti omluveného žalovaného a odvolání shledal zčásti opodstatněným.

Soud I. stupně posoudil uplatněný nárok správně co do základu (mezi účastníky nesporného) a rovněž správně s poukazem na příležitou judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího soudu (rozhodnutí sp. zn. 30Cdo 2813/2011 publikované pod č. 122/12 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek) dovedl, že pro reparaci následků nezákonného trestního stíhání v osobnostní sféře poškozeného zásadně nepostačuje pouhé konstatování porušení práva ve smyslu § 31a odst. 2 věty první zák. č. 82/1998 Sb. Tento závěr konečně učinil i žalovaný, který v mezidobí

žalobci částečné finanční odškodnění ve smyslu rozhodnutí (ve výši 20.000 Kč) poskytl. Odvolací soud však dospěl ve shodě s námitkou žalovaného k závěru, že při úvaze o výši peněžního zadostiučinění soud I. stupně rozsah újmy žalobce nadhodnotil. Je nepochybné, že trestní stíhání samo osobě představuje negativní zásah do života takto stíhané osoby, který zatěžuje její osobní život, zvláště když jde o osobu bezúhonnou a obvinění je liché, jak se následně ukáže zprošťujícím rozsudkem. Pro stanovení výše peněžního zadostiučinění je nutno zhodnotit soudem I. stupně zmiňovaná kritéria v celém jejich souhrnu a při porovnání s výší zadostiučinění, jakého se dostává poškozeným v obdobném postavení. V daném případě byl sice žalobce teoreticky ohrožen vyšším trestem, fakticky však byl v řízení před soudem I. stupně uložen trest při dolní hranici trestní sazby, trestní stíhání trvalo poměrně krátce po dobu jednoho roku a dvou měsíců, a jeho následky v osobnostní sféře se promítli výlučně do stresujícího prožitku úzkosti z možného odsouzení, ovlivňujícího chování žalobce ve vztazích rodinných i pracovních. Trestní stíhání žalobce na druhé straně nebylo medializováno ani netvrdil, že by vešlo ve známost širšímu okruhu osob, nedošlo tak k žádnému trvalejšímu následku v podobě poškození jeho dobrého jména nebo pověsti, jak konečně i soud I. stupně správně konstatoval. Žalovaný také případně namítl, že psychické problémy žalobce nevygradovaly do té míry, aby musel navštívit odborníka, a zřejmě tedy nepřekročily míru, odpovídající obvyklému stresu při stavu úzkosti a nejistoty po dobu trestního stíhání. Žalobce nebyl po dobu trestního stíhání omezen na osobní svobodě ani vystaven jinému omezení. Z hlediska okolností předmětného trestního stíhání je rovněž významné, že žalobce se v souvislosti s dopravní nehodou, na jejímž základě uplatnil nárok na pojistné plnění, choval nestandardním způsobem a tím do určité míry tím k zahájení trestního stíhání sám přispěl. Odvolací soud proto při vědomí zadostiučinění, které je přiznáváno v obdobných případech veřejně medializovaných (kolem 100.000 Kč), dospěl k závěru, že odpovídající satisfakcí za úzkost prožívanou žalobcem za dobu předmětného trestního stíhání je v souhrnu částka 30.000 Kč. Z částky, která byla předmětem odvolání žalovaného (80.000 Kč), proto ohledně 10.000 Kč s přísl. vyhovující výrok rozsudku soudu I. stupně podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil a ohledně 70.000 Kč jej podle § 220 odst.1 písm. a) o. s. ř. změnil a žalobu zamítl. Ve vyhovujícím výroku ohledně částky 20.000 Kč a v zamítavém výroku zůstal rozsudek podle § 206 odst. 2 o. s. ř. odvoláním žalovaného nedotčen.

Náhrada nákladů řízení náleží žalobci v plné výši, neboť přiznání jakékoliv satisfakce za nemajetkovou újmu je třeba hodnotit obdobně jako plný procesní úspěch ve smyslu § 142 odst. 1 o. s. ř. (srov. rozhodnutí NS ČR sp. zn. 30Cdo 2707/2013). Výše náhrady nákladů před soudem I. stupně

je zásadně dána tak, jak ji určil soud I. stupně v rekapitulaci výše uvedeně. Náhradu nákladů žalobce před soudem I. stupně tvoří součet jinak již rekapitulovaných částek 17.820 Kč, 15.500 Kč, 1.800 Kč, 4.809,20 Kč a 2.000 Kč, tedy 41.929,20 Kč a 21 % DPH pak 50.734,30 Kč. Náhradu nákladů odvolacího řízení pak představuje odměna advokáta za dva úkony právní služby (vyjádření k odvolání a účast při odvolacím jednání) podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. a) vyhl. č. 177/1996 Sb. po 3.100 Kč, tedy 6.200 Kč, se dvěma režijnímu paušály náhrady jeho výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhl., tj. 600 Kč, cestovným k odvolacímu jednání za cestu Brno - Praha a zpět ve výši 2.297,40 Kč a náhradou za promeškaný čas za 8 půlhodin po 100 Kč podle § 14 odst. 3 cit. vyhl., tj. 800 Kč, dohromady 9.897,40 Kč s 21 % DPH pak 11.975,90 Kč. Celková náhrada nákladů řízení žalobce je souhrnem částek 50.734,30 Kč a 11.975,90 Kč, tedy 62.710,20 Kč.

Proti potvrzujícímu výroku tohoto rozsudku **není** dovolání přípustné.

Proti ostatním výrokům tohoto rozsudku je za podmínek § 237 o. s. ř. přípustné dovolání, které lze podat do dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně.

V Praze dne 26. listopadu 2015

JUDr. Irena Saralievová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Schmidtová